

MEVZU SU İSE “BEN” YOKTUR

O usta bir gezgindir. Buzdan çizmeleri ve paltosu, buhardan saçları, yağmurdan bedeni, kar beyazı sakalları olan... Dünyayı gezer sürekli. Gezerken de etrafına hayat verir, renk verir. Hep farklı kılıklarda çıkar karşımıza. Kimi zaman buhar olup vapurları yürütmüştür denizlerde, kimi zaman deniz olup kucaklamıştır dünyayı ve birçok canlıyı. Bazen pamuk tanelerine dönüşüp beyaza boyanmıştır yeryüzünü, bazen yağmur olup toprağın bağına rahmet olarak düşmüştür. Bir çiftçinin toprağı işleyen nasırlı elleri, bir madencinin alnındaki kömür lekesidir. Emektir o, alın teridir. Bazen kıymetini bilmeden bilinçsizce yorarız o gezgini, tüketiriz. “Su” dur gezginin adı.

Bizim için kendini tüketen o gezginin değerini anlamak, anlatmak için ne yapmalı? Bunun için sahip olduklarımıza sahip olamayanlara bakmak gerekir. Kuraklık içinde can çekişen Afrika’ya... Onun değerini ne anlatabilir ki? Sıcak kumlarda kavru lan ayaklar mı? Susuzluktan çatlamış dudaklar mı? Ramazan ayında akşam ezanıyla birlikte bitmek bilmeyen şükürler mi?

Konu “su” olunca bencillğe yer yoktur. Onunla ilgili cümlelerde “ben” yoktur. Su herkes için, her canlı içindir. Dünya artık uykusundan uyanmalı. Birileri suyu har vurup harman savururken dünyanın başka bir yerinde bir damla su için ölen insanlar olmamalı. Çünkü adalettir su. Her yüreğe değmelidir, rengârenk çiçek açmalıdır her gönülde. Her şeyin bir sonu olduğu gibi suyunda tükeneceğı gün elbet gelecektir. Suyu kullanırken sadece kendimizi düşünmemeliyiz. Suyun tükenmesi düşüncesi bir kıvılcım şu anda. Bu kıvılcım büyüyüp dünyayı kavuran bir yangına dönüşmeden uyanmalı dünya. Uyanmalı çünkü su sadece bizim için değildir. Tüm insanlığın ona ihtiyacı vardır. Rengi siyah olsun, beyaz olsun, gözleri çekik olsun, saçı kıvırcık olsun, zengin veya fakirde fark etmez. Allah insanları eşit yaratmış ve kimse kimseden üstün değildir. Düşünmek gerekir: “Su konusunda yaptığımız bencillik, kul hakkı sayılmaz mı?”

Gelişen dünya, hayatı bir yarış haline getirmiştir. Bu hayat yarışında bireysel yarışıp bitişe ulaşmayı değil, birlik olup beraber yaşamayı öğrenmeliyiz. Ancak bu şekilde içimizdeki huzurla amacımıza ulaşmış oluruz. Ancak kimseyi geride bırakmadan geleceğe emin adımlarla varabiliriz. Mevzu su ise “ben” yoktur, “biz” vardır.

Emine DELİBALTA

Rize Denizciler Ortaokulu 7. Sınıf

RİZE